

Ê-xơ-tê

Mục-đích: Để minh chứng chủ-quyền tối-cao của Đức Chúa TRỜI và sự chăm-sóc yêu-thương của Ngài ban cho dân Ngài

Người viết: Vô danh. Có lẽ là Mạc-đô-chê (9.29). Có người đề-nghị là Ê-xơ-tê hay Nê-hê-mi bởi vì lối hành văn tương-tự.

Ngày viết: Khoảng 483-471 TC (Trước Christ giáng-sinh). Ê-xơ-tê trở thành hoàng-hậu vào năm 479 TC.

Bối-cảnh: Mặc dầu quyển Ê-xơ-tê theo sau quyển Nê-hê-mi trong Thánh-Kinh, các biến-cố trong sách là khoảng 30 năm trước các biến-cố ghi trong Nê-hê-mi. Câu chuyện ở trong đế-chế Phe-rơ-sơ, và hầu hết các hoạt-động xảy ra trong cung vua tại Su-sơ, thủ-đô người Phe-rơ-sơ.

Câu gốc: “Vì nếu con cứ làm thình vào lúc này, thì sự cứu-trợ và sự giải-phóng sẽ chỗi lên cho dân Giu-đa từ một chỗ khác và con cùng nhà của cha của con sẽ diệt-vong. Và ai biết rằng con đã được (làm hoàng-tộc) chẳng phải vì thời-điểm như thế này hay sao?” (4.14)

Nhân-vật chính: Ê-xơ-tê, Mạc-đô-chê, Vua A-suê-ru, Ha-man

Chỗ chính: Hoàng cung tại Su-sơ, đế-đế quốc Phe-rơ-sơ

Đặc-điểm: Ê-xơ-tê là một trong hai quyển sách có tựa mang tên phụ-nữ (Ru-tơ là quyển kia). Quyển sách bất thường ở chỗ nó không bày tỏ rõ-rệt tên hay đại-danh-từ cho Đức Chúa TRỜI. Điều này khiến một số tổ-phụ của Hội-thánh không chắc nó có nên thuộc về Thánh-Kinh hay không. Nhưng sự hiện-diện của Đức Chúa TRỜI vẫn được cảm-biết một cách rất rõ-rệt suốt cả quyển sách.

Ý chính: Thâm-kịch, quyền-lực, tình-tử, mưu-đồ là những danh-từ diễn-tả chuyện thật này. Câu chuyện có tác-động sâu-sắc giữa thâm-quyền tối-thượng của Đức Chúa TRỜI và ý muốn của loài người. Đức Chúa TRỜI chuẩn-bị nơi chốn và cơ-hội, và dân của Ngài, Ê-xơ-tê và Mạc-đô-chê, được chọn để hành-động.

Sách Ê-xơ-tê bắt đầu với hoàng-hậu Và-thi không chịu tuân lệnh chồng mình là vua A-suê-ru. Kết-quả là bà bị truất-phế và một cuộc tìm tằm hoàng-hậu bắt đầu giữa tất cả những thiếu-nữ xinh-đẹp trong đế-quốc. Ê-xơ-tê, một thiếu-nữ Giu-đa được chọn và làm đẹp lòng vua A-suê-ru để trở thành tân hoàng-hậu. Trong khi đó Mạc-đô-chê, anh họ của Ê-xơ-tê, trở thành một viên-chức chính-phủ, và ngăn chặn được một âm-mưu ám-sát nhà vua. Trong lúc đó, Ha-man một con người tự-phụ và đầy tham-vọng được bổ-nhiệm làm thủ-tướng, chỉ dưới quyền vua. Khi Mạc-đô-chê không chịu cúi mình lạy Ha-man, Ha-man giận-dữ và quyết-tâm tiêu-diệt Mạc-đô-chê và tất cả dân Giu-đa. Để làm được việc trả thù này, Ha-man đánh lừa nhà vua, thuyết-phục nhà vua ra chiếu-chỉ giết chết tất cả dân Giu-đa. Mạc-đô-chê cho hoàng-hậu Ê-xơ-tê biết về sắc-lệnh này và yêu-cầu bà can-thiệp nhà vua. Bà quyết-định liêu mình để cứu dân-tộc mình. Ê-xơ-tê mời vua A-suê-ru và Ha-man đến dự tiệc. Trong buổi tiệc, vua hỏi Ê-xơ-tê thực-sự muốn gì và hứa sẽ ban cho bà điều bà muốn. Ê-xơ-tê chỉ xin hai vị ấy trở lại dự một tiệc nữa ngày hôm sau. Đêm đó, không thể ngủ được, nhà vua cho lật xem

một số hồ-sơ trong hoàng-cung và nghe đọc âm-mưu ám-sát mình mà Mạc-đô-chê đã ngăn chặn được. Ngạc-nhiên vì biết rằng Mạc-đô-chê chưa từng được khen thưởng, vua hỏi Ha-man cách thức nào để cảm ơn đúng cách một vị anh-hùng. Ha-man tưởng vua nói về mình, nên diễn-tả một cách ban thưởng hậu-hĩ. Vua đồng ý, nhưng là một sự choáng-váng cho Ha-man khi hắn biết rằng Mạc-đô-chê là người được vinh-dự đó và chính mình lại là người phải tuân-lệnh nhà vua để thi-hành vương-cách khen-thưởng do mình đề-nghị.

Trong buổi tiệc thứ hai, vua lại hỏi hoàng-hậu muốn điều gì. Bà đáp rằng có người đã âm-mưu tiêu-diệt chính bà và toàn-thể dân-tộc bà, và bà chỉ Ha-man là thủ-phạm. Vua tuyên-án xử-tử Ha-man trên giá treo cổ mà chính hắn đã dựng lên để định giết Mạc-đô-chê.

Cánh cuối-cùng là Mạc-đô-chê được bổ-nhiệm làm thủ-tướng, và dân Giu-đa được bảo-vệ khắp mọi nơi. Để mừng biến-cố lịch-sử này, lễ Phu-rim đã được thiết-lập.

Bởi vì hành-động can-đảm của Ê-xơ-tê mà toàn-thể dân-tộc được cứu. Thấy cơ-hội do Đức Chúa TRỜI ban cho mình, bà đã nắm lấy! Đời sống của bà làm thay đổi cục-diện. Khi đọc Ê-xơ-tê, xin quý-độc-giả trông coi Đức Chúa TRỜI hành-động trong đời sống mình. Có lẽ Ngài đã chuẩn-bị quý vị để hành-động “vào lúc như thế này” (4.14).

1. Ê-xơ-tê trở thành hoàng-hậu (1.1-2.23)

Hoàng-hậu Vả-thi bị truất (1.1-1.22)

1 Bấy giờ xảy ra trong các ngày của A-suê-ru, vua A-suê-ru là người trị-vì từ Ấn-độ đến Ê-thi-ô-bi⁽¹⁾ trên 127 tỉnh, ²trong các ngày đó, khi vua A-suê-ru ngồi trên ngai của người tại thủ-đô Su-sơ, ³trong năm thứ ba triều-đại của người, người ban một tiệc lớn cho tất cả các ông hoàng và cận thân của người, các sĩ-quan trong quân-đội Phe-rơ-sơ và Mê-đi, các kẻ quý phái, và các ông hoàng trong các tỉnh của người đang ở trong sự hiện diện của người. ⁴Và người phô-bày sự giàu có của sự vinh-quang vua-chúa của người và hào quang của sự oai-nghi vĩ-đại của người trong nhiều ngày, 180 ngày. ⁵Rồi khi các ngày này hoàn-tất, vua lại ban một tiệc lớn kéo dài 7 ngày cho tất cả dân-chúng đang có mặt tại thủ-đô Su-sơ, từ người lớn đến kẻ nhỏ, trong sân trong vườn của hoàng cung. ⁶Có các trống bằng vải lanh mịn màu trắng và tím được giăng lên bằng các dây vải lanh mịn màu tím vào các vòng bạc và các trụ cắm-thạch, và các ghế trường-kỳ bằng vàng và bạc, đặt trên nền lát nhiều màu bằng hồng thạch, cẩm-thạch, ngọc-phụng, và các đá quý. ⁷Thức uống được mời trong đủ các loại chén vàng khác nhau, và rượu của vua thì dư giả theo sự hào-phóng của vua. ⁸Và việc uống rượu thì theo luật, không bắt buộc, vì nhà vua đã ban lệnh như vậy cho mỗi quan-viên thuộc gia-hộ của người rằng họ nên làm theo mỗi người muốn. ⁹Hoàng-hậu Vả-thi cũng ban một tiệc lớn cho phụ-nữ trong hoàng-cung thuộc vua A-suê-ru.

¹⁰Vào ngày thứ bảy, khi tâm của vua vui với rượu, người ra lệnh cho Mê-hu-man, Bít-tha, Hát-bô-na, Biéc-tha, A-bác-tha, Xê-thạt, và Cạt-cách, 7 hoạn-quan phục-vụ trong sự hiện-diện của vua A-suê-ru, ¹¹đưa hoàng-hậu Vả-thi đến trước mặt vua, với vương-miện của bà để phô-bày sắc đẹp của bà cho dân và các ông hoàng xem; vì bà đẹp. ¹²Nhưng Hoàng-hậu Vả-thi từ-chối, không chịu đến theo lệnh nhà vua giao bởi các hoạn-quan. Thế thì nhà vua trở nên rất giận và con thanh-nộ của người bùng cháy ở bên trong người. ¹³Đoạn nhà vua nói với các người khôn-gioan là các kẻ hiểu-biết thời-thế—vì nhà vua có thói quen tham khảo trước mặt tất cả những kẻ biết luật-pháp và công-lý như thế, ¹⁴và ở gần nhà vua: Cạt-sê-na, Sê-thạt, Át-ma-tha, Ta-rê-si, Mê-re, Mạt-sê-na, Mê-mu-can, 7 ông hoàng Phe-rơ-sơ và Mê-đi, là các kẻ có quyền tới trước mặt nhà vua và ngồi vào chỗ hạng nhất trong vương-quốc—¹⁵rằng: “Theo luật-pháp, phải làm điều gì với Hoàng-hậu Vả-thi, bởi vì bà đã chẳng tuân-lệnh của Vua A-suê-ru giao bởi các hoạn-quan?” ¹⁶Và trong sự hiện-diện của nhà vua và các ông hoàng, Mê-mu-can tâu: “Hoàng-hậu Vả-thi không chỉ đã làm sai với nhà vua, nhưng cũng với tất cả các ông hoàng, và tất cả các dân-tộc ở trong tất cả các tỉnh của Vua A-suê-ru. ¹⁷Vì tất cả phụ-nữ sẽ biết cách cư-xử của hoàng-hậu khiến cho họ khinh-bi chông của họ, nói rằng: ‘Vua A-suê-ru đã ra lệnh cho Hoàng-hậu Vả-thi được đưa vào trước sự hiện-diện của nhà vua, nhưng bà đã chẳng đến.’ ¹⁸Và ngày này, các mệnh phụ ở Phe-rơ-sơ và Mê-đi, là những kẻ đã nghe về cách cư-xử của hoàng-hậu sẽ nói cùng một cách đó với tất cả các ông hoàng của nhà vua, và sẽ có lăm điều khinh-bi

và giận-dữ. ¹⁹Nếu đẹp lòng nhà vua, xin ngài ban một vương-lệnh và xin cho nó được viết theo luật-pháp Phe-rơ-sơ và Mê-đi ngõ hầu nó không thể bị chống-án, rằng Vả-thi sẽ chẳng còn được vào trong sự hiện-diện của Vua A-suê-ru, và xin nhà vua ban địa-vị hoàng-hậu của bà cho một người khác xứng-đáng hơn bà. ²⁰Và khi sắc-lệnh của nhà vua mà nhà vua sẽ làm được nghe trong khắp vương-quốc của nhà vua, nó lớn như vậy, thì tất cả các bà sẽ tôn trọng chông của họ, lớn và nhỏ.” ²¹Và lời này làm vui lòng nhà vua và các ông hoàng; và nhà vua làm theo lời của Mê-mu-can. ²²Thế là người gửi các lá thư tới tất cả các tỉnh của nhà vua, tới mỗi tỉnh theo chữ viết của nó và tới mọi dân-tộc theo ngôn-ngữ của họ, rằng mỗi người đàn-ông phải là chủ trong nhà của hắn và là người nói bằng ngôn-ngữ của chính dân mình.

Nhà vua chọn Ê-xơ-tê (2.1-2.20)

2 Sau các việc này, khi cơn giận của Vua A-suê-ru đã nguôi, vua nhớ Vả-thi và điều bà đã làm và lệnh đã được truyền ra chống lại bà. ²Thế thì các cận thân của vua, những kẻ phục-vụ vua thưa: “Xin tìm các trinh-nữ trẻ đẹp cho nhà vua. ³Và xin nhà vua bổ-nhiệm các giám-thị trong tất cả các tỉnh của vương-quốc của nhà vua để họ có thể tụ họp mọi trinh-nữ trẻ đẹp tới thủ-đô Su-sơ, tới cung phi-tân để Hê-gai, hoạn-quan của nhà vua cai quản, người có trách-nhiệm về các phi-tân; và xin ban cho họ các hương-phẩm. ⁴Đoạn xin cho cô nương trẻ làm nhà vua vui lòng, làm hoàng-hậu trong chỗ của Vả-thi.” Việc này làm vui lòng nhà vua, và theo đó người làm.

⁵Bấy giờ có một người Giu-đa trong thủ-đô Su-sơ, tên là Mạc-đô-chê, con trai của Giai-rơ, con trai Si-mê-i, con trai Kích, một người Bên-gia-min, đã bị bắt đi lưu-đày từ Giê-ru-sa-lem cùng với các tù-nhân đã bị lưu-đày với Giê-cô-nia vua Giu-đa, vị vua mà vua Ba-by-lôn là Nê-bu-cát-nết-sa đã bắt lưu-đày. ⁷Và ông đang nuôi dưỡng dạy-đỗ Ha-đa-sa, đó là Ê-xơ-tê, con gái của người cậu của ông, vì cô đã không có cha lẫn mẹ. Bấy giờ cô nương trẻ này đẹp-đẽ về hình-thể và khuôn mặt, và khi cha cô và mẹ cô qua đời, thì Mạc-đô-chê nhận cô làm con riêng của mình.

⁸Thế là xảy ra khi mạng-lệnh và sắc-lệnh của nhà vua được nghe rõ và nhiều cô nương trẻ được tụ họp tới thủ-đô Su-sơ để Hê-gai cai quản, thì Ê-xơ-tê bị bắt vào trong hoàng-cung dưới sự cai quản của Hê-gai, người có trách-nhiệm coi những phi-tân. ⁹Bấy giờ cô nương trẻ này làm vui lòng hắn và tìm được ân-huệ với hắn. Vì vậy hắn nhanh chóng cung-cấp cho cô các hương-phẩm và thức-ăn của cô, ban cho cô 7 người hầu gái chọn-lọc từ hoàng-cung, và dời cô và các hầu gái của cô đến chỗ tốt nhất trong cung phi-tân. ¹⁰Ê-xơ-tê đã chẳng để lộ dân-tộc hay bà-con của mình, vì Mạc-đô-chê đã bảo cô rằng cô không được lộ ra cho ai biết cả. ¹¹Và mỗi ngày Mạc-đô-chê đi tới đi lui ở phía trước sân cung phi-tân để biết Ê-xơ-tê có khỏe-mạnh chẳng và cô ăn uống thế nào.

¹²Bấy giờ, khi mỗi cô nương trẻ tới phiên để đi vào trong⁽²⁾ Vua A-suê-ru, sau 12 tháng sống theo qui-tắc của các cô chăm-dứt—vì các ngày làm đẹp của họ đã được hoàn-tất như sau: 6 tháng với dầu một-được và 6 tháng với thuốc thơm và các hương-phẩm cho các cô—¹³cô-nương

¹tên xưa là Cúc²nghĩa là: ăn nằm

trẻ đi vào trong nhà vua theo cách này: bất cứ cái gì cô muốn thì cho cô mang theo từ cung phi-tần đến hoàng-cung. ¹⁴Vào buổi chiều cô đi vào trong, vào buổi sáng cô sẽ trở về cung các phi-tần thứ nhì, để Sa-ách-ga cai quản, vị hoạn-quan của nhà vua, có trách-nhiệm coi sóc các phi-tần. Cô không được đi vào trong nhà vua một lần nữa trừ khi nhà vua thích cô và cô được vời đến đích danh. ¹⁵Bây giờ khi đến phiên Ê-xơ-tê, con gái của A-bi-hai cậu của Mạc-đô-chê là người đã nhận cô làm con gái mình, đến để đi vào trong nhà vua, cô chẳng yêu-cầu một cái gì ngoại-trừ điều Hê-gai, vị hoạn-quan của nhà vua có trách-nhiệm cai quản các cô, đã nói. Và Ê-xơ-tê tìm được ân-huệ trong mắt của mọi người gặp cô.

¹⁶Thế là Ê-xơ-tê được đưa đến Vua A-suê-ru tới hoàng-cung trong tháng thứ mười, đó là tháng Tê-bết, trong năm thứ bảy của triều-đại nhà vua. ¹⁷Và vua yêu Ê-xơ-tê hơn tất cả các người đàn-bà; cô tìm được ân-huệ và sự từ-tê của nhà vua nhiều hơn tất cả các trinh-nữ, đến nỗi vua đội vương-miện trên đầu cô và lập cô làm hoàng-hậu thay Vã-thi. ¹⁸Thế thì nhà vua ban một tiệc lớn, tiệc của Ê-xơ-tê, cho các ông hoàng của vua và các tôi-tớ của vua; vua cũng lập một ngày nghỉ cho các tỉnh và ban cho quà theo sự hào-phóng của nhà vua.

¹⁹Và khi các trinh-nữ được tụ họp với nhau lần thứ hai, thì Mạc-đô-chê đang ngồi ở nơi cổng nhà vua. ²⁰Ê-xơ-tê chưa lộ cho ai biết họ-hàng của mình hay dân-tộc mình, tức là như Mạc-đô-chê đã dặn bảo mình, vì Ê-xơ-tê làm theo lời của Mạc-đô-chê như cô đã từng làm khi còn được ông chăm-sóc.

Mạc-đô-chê cứu nhà vua (2.21-2.23)

²¹Trong các ngày đó, trong khi Mạc-đô-chê đang ngồi tại cổng nhà vua, Bich-than và Thê-rết, 2 người trong các quan lại của nhà vua trong số những kẻ giữ cửa, trở nên giận-dữ và tìm cách sai một tay chống lại⁽¹⁾ Vua A-suê-ru. ²²Nhưng việc ấy đến tại Mạc-đô-chê, ông nói cho Hoàng-hậu Ê-xơ-tê biết, Ê-xơ-tê nói cho nhà vua biết nhân danh Mạc-đô-chê. ²³Bây giờ khi việc ấy được điều-tra và được xác định, cả 2 chúng nó đều bị treo trên một cái cây; và việc này được viết trong Sách Sử Biên-niên trong sự hiện-diện của nhà vua.

2. Dân Giu-đa bị hãm-dọa (3.1-4.17)

Ha-man đặt kế-hoạch diệt-chúng dân Giu-đa (3.1-3.15)

3¹Sau các biến-cố này, Vua A-suê-ru thăng cấp cho Ha-man, con trai của Ham-mê-đa-tha, người A-gát, và thăng tiến cho người và đặt chỗ ngồi của người trên tất cả các ông hoàng đang ở với vua. ²Và tất cả tôi-tớ của nhà vua ở tại cổng nhà vua đều cúi xuống và lạy Ha-man, vì nhà vua đã ra lệnh như thế về người. Nhưng Mạc-đô-chê không cúi xuống cũng không lạy. ³Thế thì các tôi-tớ nhà vua, những kẻ ở tại cổng nhà vua, nói với Mạc-đô-chê “Tại sao ông vi-phạm lệnh nhà vua?” ⁴Bây giờ xảy ra khi chúng đã nói mỗi ngày với ông và ông không chịu nghe chúng, thì chúng nói cho Ha-man biết để thử coi lý-do của Mạc-đô-chê có đứng vững chẳng; vì ông đã nói cho chúng biết rằng ông là một người Giu-đa. ⁵Khi Ha-man thấy Mạc-đô-chê không cúi đầu cũng chẳng tỏ lòng tôn-kính

mình, thì Ha-man đầy giận-dữ. ⁶Nhưng hấn khinh-dể trong đôi mắt của hấn, không thêm ra tay chống lại một mình Mạc-đô-chê, vì họ đã nói cho hấn biết dân-tộc của Mạc-đô-chê là ai; bởi vậy Ha-man tìm cách hủy-diệt tất cả dân Giu-đa, dân-tộc của Mạc-đô-chê, ở khắp toàn-thể vương-quốc của A-suê-ru. ⁷Trong tháng thứ nhất, ấy là tháng Ni-san, trong năm thứ mười-hai của Vua A-suê-ru, Phu-rơ, đó là lá thăm, được ném ra trước mặt Ha-man từ ngày này sang ngày khác, từ tháng này sang tháng nọ, cho đến tháng thứ mười-hai, đó là tháng A-đà. ⁸Lúc đó Ha-man tâu lên vua A-suê-ru: “Có một dân-tộc nọ bị tán-loạn và phân-tán ở giữa các dân trong tất cả các tỉnh thuộc vương-quốc của bệ hạ; các luật-pháp của họ khác biệt các luật-pháp của mọi dân, chúng không tuân theo các luật-pháp của nhà vua, vì vậy không có ích lợi cho nhà vua để cho chúng tồn tại. ⁹Nếu nhà vua vui lòng, xin được viết rằng chúng phải bị hủy-diệt, và tôi sẽ trả 10 ngàn ta-lâng bạc vào trong tay những người xúc-tiến công-việc của nhà vua, đặng để vào trong ngân-kho của nhà vua.” ¹⁰Thế thì vua coi chiếc ấn-nhãn của mình khỏi tay và trao nó cho Ha-man, con trai Ham-mê-đa-tha, người A-gát, kẻ thù của dân Giu-đa. ¹¹Và nhà vua nói với Ha-man: “Bạc ấy cho người, và dân đó, để làm với chúng như người muốn.” ¹²Đoạn các thư-ký nhà vua được đòi đến vào ngày thứ mười-ba của tháng thứ nhất, và nó được viết đúng như Ha-man ra lệnh cho các quan trấn-thủ của nhà vua, cho các thống-đốc đang cai-trị mỗi tỉnh, và cho các ông hoàng của mỗi dân-tộc, mỗi tỉnh tùy theo chữ viết của nó, mỗi dân-tộc tùy theo ngôn-ngữ của nó, được viết nhân danh vua A-suê-ru và được niêm phong với ấn-nhãn của nhà vua. ¹³Và các lá thư được gửi đi bởi các người đưa thư đến tất cả các tỉnh của nhà vua để hủy-diệt, giết, và tận-diệt toàn bộ dân Giu-đa, cả già lẫn trẻ, đàn-bà lẫn con nít, trong một ngày, ngày thứ mười-ba của tháng thứ mười-hai, ấy là tháng A-đà, và tịch thu tài-sản của họ như đồ cướp-bóc. ¹⁴Một bản sao của sắc-lệnh được phát hành như luật cho tất cả các dân-tộc tại mỗi tỉnh để họ phải sẵn-sàng cho ngày này. ¹⁵Các người đưa thư bị hối thúc đi ra bởi lệnh của nhà vua trong khi sắc-lệnh được ban ra tại thủ-đô Su-sơ; và trong khi nhà vua cùng Ha-man ngồi xuống uống rượu, thì thành Su-sơ ở trong sự hỗn-loạn.

Mạc-đô-chê yêu-cầu Ê-xơ-tê giúp-đỡ (4.1-4.17)

4¹Khi Mạc-đô-chê biết được mọi điều đã được làm, Mạc-đô-chê xé quần-áo của mình, mặc vào vải gai và phủ tro lên, và đi ra vào trong giữa thành và than-khóc lớn tiếng và đáng-cay. ²Ông đi xa đến tận cổng của nhà vua, vì không một người nào được vào cổng nhà vua mà mặc vải gai. ³Và trong mỗi và mọi tỉnh, nơi mạng-lệnh và sắc-lệnh của nhà vua đến, thì có tiếng khóc thương lớn ở giữa dân Giu-đa, với kiêng-ăn, khóc-lóc, và than-khóc; và nhiều người nằm trên vải gai và tro.

⁴Các gái hầu của Ê-xơ-tê và các hoạn-quan của bà đến nói cho bà biết, và hoàng-hậu quận-thất trong nỗi thông-khó lớn. Bà gửi quần-áo để Mạc-đô-chê mặc để ông có thể lột vải gai của ông khỏi mình ông, nhưng ông không nhận. ⁵Thế thì Ê-xơ-tê gọi Ha-thác từ các hoạn-quan của nhà vua đến, người mà nhà vua đã bổ-nhiệm hầu bà, và truyền cho hấn đi đến Mạc-đô-chê để hỏi cho biết việc này là gì và tại sao như vậy. ⁶Thế là Ha-thác đi ra tới Mạc-đô-chê đến quảng-trường của thành ở phía trước cổng nhà vua.

¹nghĩa là: tìm cách hại vua

7Và Mạc-đô-chê nói cho hần biết mọi điều đã xảy ra cho mình, và số lượng tiền chính-xác Ha-man đã hứa trả cho các ngân-kho nhà vua cho sự hủy-diệt dân Giu-đa. 8Ông cũng cho hần một bản sao của sắc-lệnh đã được phát-hành tại Su-sơ để hủy-diệt họ, để hần được trình ra cho Ê-xơ-tê xem và nói cho bà biết, và bảo bà đi vào trong nhà vua để van-xin đặc-ân của vua và để cầu-khẩn nhà vua cho dân-tộc bà.

9Và Ha-thác trở về và thuật lại các lời Mạc-đô-chê cho Ê-xơ-tê nghe. 10Thế thì Ê-xơ-tê nói với Ha-thác và bảo hần trả lời Mạc-đô-chê: 11“Tất cả tội-tử của nhà vua và dân các tỉnh của nhà vua đều biết rằng hễ ai, nam hay nữ, đi vào sân trong đến nhà vua, mà không được lệnh vởi, thì người đó chỉ có một luật rằng hần phải bị xử-tử, trừ khi nhà vua gĩa ra cho người đó cây trượng bằng vàng ngỗ hầu người đó được sống. Và tôi đã không được vởi đến tới nhà vua trong những 30 ngày này.” 12Và họ thuật lại các lời Ê-xơ-tê cho Mạc-đô-chê.

13Thế thì Mạc-đô-chê bảo họ trả lời Ê-xơ-tê: “Chớ tưởng rằng con ở trong vương-cung là có thể thoát được hơn là tất cả dân Giu-đa. 14Vì nếu con cứ làm thịnh vào lúc này, thì sự cứu-trợ và sự giải-phóng sẽ chỗi lên cho dân Giu-đa từ một chỗ khác và con cùng nhà của cha của con sẽ diệt-vong. Và ai biết rằng con đã được (làm hoàng-tộc) chẳng phải vì thời-điểm như thế này hay sao?” 15Thế thì Ê-xơ-tê bảo họ trả lời Mạc-đô-chê: 16“Xin đi, nhóm tất cả dân Giu-đa tìm được trong Su-sơ, và xin kiêng-ăn vì tôi; đừng ăn, đừng uống trong 3 ngày, đêm lẫn ngày. Tôi và các người hầu gái của tôi cũng sẽ kiêng-ăn trong cùng một cách đó. Như vậy tôi sẽ đi vào trong nhà vua, là điều không hợp luật; nếu tôi diệt-vong, thì tôi diệt-vong.” 17Thế là Mạc-đô-chê ra đi và làm đúng như Ê-xơ-tê đã bảo mình.

3. Ê-xơ-tê can-thiệp cho dân Giu-đa (5.1-8.17)

Ê-xơ-tê trình diện trước nhà vua (5.1-5.8)

5¹Bấy giờ xảy ra vào ngày thứ ba, Ê-xơ-tê mặc vương-bào của mình và đứng trong sân bên trong cung của nhà vua ở phía trước các phòng của nhà vua; và nhà vua đang ngồi trên ngai của mình trong phòng có ngai vua, đối-diện cửa vào cung-điện. 2Và xảy ra khi vua thấy hoàng-hậu Ê-xơ-tê đứng trong sân, bà được ân-huệ trước mắt vua; và nhà vua gĩa ra cho Ê-xơ-tê cây trượng bằng vàng đang ở trong tay của mình. Thế là Ê-xơ-tê đến gần và rờ đầu cây trượng. 3Lúc đó nhà vua nói với bà: “Điều gì đang làm phiền nàng, hỡi Hoàng-hậu Ê-xơ-tê? Và nàng yêu-cầu điều gì? Ngay cả tới phân-nửa vương-quốc cũng sẽ được ban cho nàng.” 4Và Ê-xơ-tê thưa: “Nếu nhà vua đẹp lòng, xin nhà vua và Ha-man đến dự đại tiệc mà thiếp đã chuẩn-bị cho ngài trong ngày này.”

5Thế thì nhà vua phán: “Hãy kíp đem Ha-man đến để chúng ta có thể làm điều Ê-xơ-tê nói.” Thế là nhà vua và Ha-man tới dự đại tiệc mà Ê-xơ-tê đã chuẩn-bị. 6Và, tại đại tiệc có rượu nho, nhà vua nói với Ê-xơ-tê: “Điều nàng thỉnh-cầu là gì, vì nó sẽ phải được ban cho nàng. Và nàng xin điều gì? Ngay cả tới phân-nửa vương-quốc, nó cũng sẽ phải được thực-hiện.” 7Thế là Ê-xơ-tê trả lời và thưa: “Thỉnh-cầu của thiếp và yêu-cầu của thiếp là: 8nếu thiếp đã tìm được ân-huệ trước mắt nhà vua, và nếu nhà vua

vui-lòng để chấp thuận cho thỉnh-cầu của thiếp và thực-hiện yêu-cầu của thiếp, xin nhà vua và Ha-man đến dự đại tiệc mà thiếp sẽ chuẩn-bị cho *nhị vị*, và ngày mai thiếp sẽ làm theo lời của nhà vua.”

Sự kiêu-hãnh của Ha-man (5.9-5.14)

9Thế thì Ha-man đi ra ngày đó vui-vẻ và vui trong tâm; nhưng khi Ha-man thấy Mạc-đô-chê tại cổng nhà vua, và thấy ông chẳng đứng dậy cũng chẳng run-sợ trước mặt mình, Ha-man đầy giận-dữ chống lại Mạc-đô-chê. 10Tuy nhiên, Ha-man tự kiểm-chế, đi về tới nhà mình, sai gọi bạn bè của mình và vợ mình là Xê-rét đến. 11Đoạn Ha-man kể lể với họ sự hào nhoáng của tài-sản mình, số đồng những con trai mình, và từng *dip* mà nhà vua đã tôn cao mình, và vua đã thăng-cấp cho mình cao hơn các ông hoàng và các tội-tử của nhà vua như thế nào. 12Ha-man cũng nói: “Ngay cả hoàng-hậu Ê-xơ-tê cũng chẳng cho một ai ngoài ta đến dự đại tiệc với nhà vua mà bà đã chuẩn-bị xong; và ngày mai ta cũng được bà mời với nhà vua. 13Nhưng mọi điều này không làm thỏa-mãn ta mỗi khi ta thấy Mạc-đô-chê người Giu-đa ngồi tại cổng nhà vua.” 14Lúc đó Xê-rét vợ của hần và tất cả các bạn của hần nói với hần: “Hãy cho làm một cái giá treo cổ cao 25 mét⁽¹⁾, và sớm mai xin nhà vua cho treo Mạc-đô-chê trên nó, rồi hãy vui-vẻ đi với nhà vua tới dự đại tiệc.” Và lời khuyên làm Ha-man vui lòng, vì vậy hần cho làm xong cái giá treo cổ.

Vua định làm vinh-dự Mạc-đô-chê (6.1-6.9)

6¹Trong đêm đó nhà vua không ngủ được, vì vậy vua ra lệnh đem sách hồ-sơ, các sử biên-niên đến, và họ đọc trước mặt nhà vua. 2Và họ tìm thấy có viết điều mà Mạc-đô-chê đã phúc-trình về Bích-than và Thê-rét, 2 người trong các hoạn-quan của nhà vua là các kẻ giữ cửa, rằng chúng đã tìm cách tra tay trên Vua A-suê-ru. 3Và nhà vua phán: “Mạc-đô-chê đã được ban thưởng vinh-dự hay phẩm-tước gì vì việc này?” Lúc đó các tội-tử châu-chực nhà vua thưa: “Chẳng có gì đã được làm cho người.” 4Thế là vua phán: “Ai ở trong sân đó?” Bấy giờ Ha-man vào sân ngoài vương-cung để tâu với vua về việc treo Mạc-đô-chê trên cái giá treo cổ hần đã chuẩn-bị cho người. 5Và các tội-tử của nhà vua tâu lên vua: “Kìa, Ha-man đang đứng trong sân.” Và nhà vua phán: “Hãy cho hần vào.” 6Thế là Ha-man vào, và nhà vua nói với hần: “Điều gì phải làm cho kẻ mà nhà vua muốn làm vinh-dự?” Ha-man tự nhủ: “Ai mà nhà vua muốn làm vinh-dự hơn ta?” 7Thế thì Ha-man tâu với vua: “Cho người mà nhà vua muốn làm vinh-dự, 8xin đem đến vương-bào mà nhà vua đã mặc và con ngựa nhà vua đã cỡi, và đội trên đầu hần vương-miện; 9và xin giao bào đó và ngựa đó cho một trong các ông hoàng quý-phái nhất của nhà vua, để họ mặc cho người mà nhà vua muốn làm vinh-dự và dẫn người trên lưng ngựa đi qua quảng-trường của thành, và tuyên-bổ trước mặt người: ‘Như vậy sẽ phải được làm cho người nhà vua muốn làm vinh-dự.’”

Ha-man phải tôn-vinh Mạc-đô-chê (6.10-6.14)

10Thế thì vua phán cùng Ha-man: “Hãy mau đem bào và

¹nguyên ngữ am-maw' (am-má). Một am-maw' gần bằng ½ mét

ngựa như người đã nói, và hãy làm như thế cho Mạc-đô-chê người Giu-đa, đang ngồi tại cổng nhà vua; chớ bỏ qua một điều gì trong mọi điều người đã nói.”¹¹ Thế là Ha-man lấy bào và ngựa đó, mặc cho Mạc-đô-chê, và dẫn người *trên lưng ngựa* qua quảng-trường của thành, và tuyên-bố trước mặt người: “Nhu vậy sẽ phải làm cho người mà nhà vua muốn ban vinh-dự.”¹² Rồi Mạc-đô-chê trở lại cổng nhà vua. Nhưng Ha-man lật-đật trở về nhà, thương-tiếc, với đầu trùm lại.¹³ Và Ha-man kể lể với Xê-rết vợ mình và bạn bè của mình mọi sự đã xảy ra cho mình. Lúc đó các người khôn-ngao và Xê-rết vợ của hắn nói với hắn: “Nếu Mạc-đô-chê, mà trước mặt hắn ông đã bắt đầu ngã, là dòng-dõi dân Giu-đa, thì ông sẽ không thẳng được hắn, nhưng chắc-chắn sẽ ngã trước mặt hắn.”¹⁴ Trong khi họ còn đang nói với hắn, các hoạn-quan của nhà vua đến và lật-đật đưa Ha-man tới đại tiệc Ê-xơ-tê đã chuẩn-bị.

Lời cầu-xin của Ê-xơ-tê (7.1-7.10)

7¹Bây giờ nhà vua và Ha-man đến uống *rượu* với hoàng-hậu Ê-xơ-tê.² Và nhà vua nói với Ê-xơ-tê vào ngày thứ hai cũng tại đại tiệc rượu: “Điều thỉnh-cầu của nàng là gì, hỡi Hoàng-hậu Ê-xơ-tê? Nó sẽ được ban cho nàng. Và điều yêu-cầu của nàng là gì? Ngay cả tới phân-nửa vương-quốc cũng sẽ phải được làm xong.”³ Thế thì Hoàng-hậu Ê-xơ-tê trả lời và thưa: “Ôi hoàng thượng, nếu thiếp tìm được ân-huệ trước mặt nhà vua, và nếu nhà vua vui lòng, xin cho mạng của thiếp được ban cho thiếp làm lời thỉnh-cầu của thiếp, và dân-tộc của thiếp làm yêu-cầu của thiếp; ⁴vì chúng tôi, thiếp và dân-tộc thiếp đã bị bán, để bị hủy-diệt, để bị giết, và để bị tuyệt-diệt. Bây giờ nếu chúng tôi, đàn-ông và đàn-bà, đã chỉ bị bán để làm nô-lệ, tất thiếp đã giữ im-lặng, vì nỗi khổ không xứng để quấy-rầy nhà vua.”⁵ Lúc đó vua A-suê-ru hỏi Hoàng-hậu Ê-xơ-tê: “Kẻ ấy là ai và nó ở đâu mà dám làm như vậy?”⁶ Và Ê-xơ-tê thưa: “Một kẻ địch và kẻ thù là Ha-man độc-ác này!” Thế thì Ha-man trở nên khiếp-sợ trước mặt nhà vua và hoàng-hậu.⁷ Và nhà vua đứng dậy trong cơn giận của mình bỏ đại tiệc rượu và *đi* vào trong vườn của cung-điện; nhưng Ha-man ở lại để cầu-xin Hoàng-hậu Ê-xơ-tê cho sinh-mạng của mình, vì hắn thấy nhà vua đã quyết-định làm hại mình.⁸ Bây giờ khi nhà vua trở lại từ vườn của cung-điện vào trong cung có đại tiệc có rượu nho, thì Ha-man đang ngã trên ghế dài nơi Ê-xơ-tê đang *ngồi*. Thế thì nhà vua nói: “Thậm-chí nó sẽ hành-hung hoàng-hậu *đang ở* với ta trong cung này ư?” Vừa khi lời ra khỏi miệng nhà vua, họ bao-phủ mặt Ha-man.⁹ Lúc đó Hát-bô-na một trong các hoạn-quan ở trước mặt nhà vua, tâu: “Kìa, quả thật có cái giá treo cổ dựng tại nhà Ha-man cao 25 mét, mà Ha-man đã làm cho Mạc-đô-chê là người đã nói điều lành vì lợi-ích của nhà vua!” Và nhà vua phán: “Treo nó trên đó!”¹⁰ Vì vậy họ treo Ha-man nơi cái giá treo cổ mà hắn đã chuẩn-bị cho Mạc-đô-chê, và cơn giận của nhà vua nguôi đi.

Mạc-đô-chê được thăng-cấp (8.1-8.17)

8¹Vào ngày đó Vua A-suê-ru ban cái nhà của Ha-man, kẻ thù dân Giu-đa, cho Hoàng-hậu Ê-xơ-tê; và Mạc-đô-chê đến trước mặt vua, vì Ê-xơ-tê đã hé lộ người là ai đối với mình.² Và nhà vua cất ấn-nhãn của mình mà vua đã lấy khỏi Ha-man mà ban nó cho Mạc-đô-chê. Và Ê-xơ-tê đặt Mạc-đô-chê coi sóc nhà Ha-man.

³Rồi Ê-xơ-tê lại thưa với nhà vua, phục xuống nơi chân người, khóc-lóc, khẩn-cầu người phá cái *muu đồ* ác-độc của Ha-man, người A-gát và âm-mưu của hắn mà hắn đã nghĩ ra chống lại dân Giu-đa.⁴ Và nhà vua giương cây trượng vàng ra cho Ê-xơ-tê. Thế là Ê-xơ-tê chỗi dậy và đứng trước mặt nhà vua.⁵ Đoạn bà nói: “Nếu nhà vua vui lòng, và nếu thiếp đã tìm được ân-huệ trước mặt nhà vua, và nhà vua thấy việc này thích-hợp, và thiếp dẫu đang trước mặt nhà vua, thì xin viết để thu hồi các lá thư đã được nghĩ ra bởi Ha-man con trai của Ham-mê-đa-tha người A-gát, mà hắn đã viết để hủy-diệt dân Giu-đa ở trong tất cả các tỉnh của nhà vua.⁶ Vì làm sao thiếp lại có thể chịu nổi để thấy tai-vạ sẽ đổ xuống cho dân-tộc của thiếp, và làm sao thiếp lại có thể chịu nổi để thấy sự hủy-hoại họ-hàng của thiếp?”⁷ Thế là Vua A-suê-ru nói với Hoàng-hậu Ê-xơ-tê và nói với Mạc-đô-chê người Giu-đa: “Này, ta đã ban nhà của Ha-man cho Ê-xơ-tê, và họ đã treo hắn trên cái giá treo cổ vì hắn đã giơ tay hắn ra chống lại dân Giu-đa.⁸ Bây giờ các người viết cho dân Giu-đa để các người thấy hợp, nhân danh nhà vua, và niêm-phong nó với ấn-nhãn nhà vua; vì một sắc-lệnh được viết nhân danh nhà vua và được niêm-phong với ấn-nhãn nhà vua thì không thể bị thu-hồi.”

⁹Thế là các thư-ký của nhà vua được gọi đến vào lúc đó trong tháng thứ ba (đó là tháng Si-van), vào ngày thứ hai-mươi-ba; và nó được viết theo mọi điều Mạc-đô-chê ra lệnh cho dân Giu-đa, các quan trấn-thủ, các thống-đốc, và các ông hoàng của những tỉnh từ Ấn-độ đến Ê-thi-ô-bi, 127 tỉnh, tới mỗi tỉnh tùy theo chữ viết của nó, và đến mỗi dân-tộc tùy theo ngôn-ngữ của họ, cũng tới dân Giu-đa tùy theo chữ viết của họ và ngôn-ngữ của họ.¹⁰ Và ông viết nhân danh vua A-suê-ru và niêm-phong nó với ấn-nhãn nhà vua, và gửi các lá thư đi bởi các kỵ mã đưa thư, cỡi những con ngựa được gầy giống bởi ngựa giống hoàng gia.¹¹ Trong *các lá thư đó* nhà vua ban cho dân Giu-đa ở trong mỗi và mọi thành *quyền* tự hạp và bảo-vệ sinh-mạng mình, hủy-diệt, giết chết, và tuyệt-diệt toàn-thể quân-đội của bất cứ một dân-tộc nào hay tỉnh nào mà có thể tấn-công họ, gồm cả con nít và đàn-bà, và để cướp lấy chiến-lợi-phẩm của chúng,¹² vào một ngày trong tất cả các tỉnh của Vua A-suê-ru, *ngày* thứ mười-ba vào tháng thứ mười-hai (đó là tháng A-đa).¹³ Một bản sao của sắc-lệnh ấy được làm thành luật trong mỗi và mọi tỉnh, được phát hành cho tất cả các dân-tộc, ngõ hầu dân Giu-đa sẽ sẵn-sàng cho ngày này để trả thù các kẻ thù của mình.¹⁴ Các người đưa thư, bị giục-giã và hối thúc bởi lệnh của vua, ra đi, cỡi những ngựa nòi của vua; và sắc-lệnh được ban ra trong thủ-đô Su-sơ.

¹⁵Lúc đó Mạc-đô-chê lui ra từ sự hiện-diện của nhà vua, trong triều-phục màu xanh và màu trắng, *đội* một cái mũ lớn bằng vàng và *mặc* y-phục bằng vải lanh mịn và màu tím; thành Su-sơ reo-hò và mừng-rỡ.¹⁶ Vì dân Giu-đa, có sự sáng, sự vui-mừng, sự vui-vẻ, và vinh-dự.¹⁷ Và trong mỗi và mọi tỉnh, trong mỗi và mọi thành, bất cứ nơi nào có mạng-lệnh của vua và sắc-lệnh của vua đến, thì có sự vui-mừng và sự vui-vẻ cho dân Giu-đa, có tiệc lớn và một ngày tốt-lành. Và nhiều kẻ ở giữa các dân-tộc của xứ-sở ấy trở thành người Giu-đa, vì sự sợ-hãi về dân Giu-đa đã giáng trên chúng.

4. Dân Giu-đa được giải-phóng (9.1-10.3)

Dân Giu-đa hủy-diệt các kẻ thù mình (9.1-9.17)

9¹Bấy giờ trong tháng thứ mười-hai (đó là tháng A-đa), vào ngày thứ mười-ba, khi mạng-lệnh và sắc-lệnh của vua sắp được thi-hành, vào ngày khi các kẻ thù của dân Giu-đa hy-vọng được quyền làm chủ trên họ, việc đã đổi trái ngược lại, đến nỗi chính dân Giu-đa được quyền làm chủ trên những kẻ ghét mình. ²Dân Giu-đa tụ họp trong các thành của họ *trong* khắp các tỉnh của Vua A-suê-ru để tra tay trên những kẻ tìm kiếm điều hại mình; chẳng có một ai có thể đứng nổi trước mặt họ, vì sự sợ-hãi về họ đã giáng trên tất cả các dân-tộc. ³Ngay cả tất cả các ông hoàng của các tỉnh, các quan trấn-thủ, các thống-độc, và những kẻ đang làm việc vua đều nâng dân Giu-đa lên, vì sự kính-sợ Mạc-đô-chê đã giáng trên chúng. ⁴Quả thật, Mạc-đô-chê vốn cao-trọng trong hoàng cung, và danh-tiếng của người đồn ra khắp các tỉnh; vì người Mạc-đô-chê ấy trở nên cao-trọng hơn và cao-trọng hơn. ⁵Như vậy dân Giu-đa đánh hạ tất cả các kẻ thù mình với nhát gươm, giết và hủy-diệt; và họ làm điều họ thích đối với những kẻ ghét mình. ⁶Và trong thủ-đô Su-sơ dân Giu-đa giết và hủy-diệt 500 đàn-ông, ⁷và Phạt-san-đa-tha, Đanh-phông, A-ba-tha, ⁸Phô-ra-tha, A-đa-lia, A-ri-đa-tha, ⁹Phạt-ma-sa-ta, A-ri-sai, A-ri-đai, và Va-giê-xa-tha, ¹⁰là 10 con trai của Ha-man, là con trai của Ham-mê-đa-tha, kẻ thù của dân Giu-đa; nhưng họ chẳng tra tay mình vào sự cướp-bóc.

¹¹Vào ngày đó con số những kẻ bị giết trong thủ-đô Su-sơ được báo cáo lên vua. ¹²Và nhà vua nói với Hoàng-hậu Ê-xơ-tê: “Dân Giu-đa đã giết 500 người và 10 con trai của Ha-man trong thủ-đô Su-sơ. Rồi họ đã làm gì trong các tỉnh còn lại của nhà vua? Bấy giờ thỉnh-câu của nàng là gì? Nó sẽ phải được ban cho nàng. Và điều yêu-cầu thêm của nàng là gì? Thậm-chí nó cũng sẽ phải được làm xong.” ¹³Lúc ấy Ê-xơ-tê nói: “Nếu nhà vua vui lòng, xin ngày mai cũng được ban cho dân Giu-đa tại Su-sơ để làm theo sắc-lệnh của ngày hôm nay; và xin treo 10 con trai của Ha-man trên những cái giá treo cổ.” ¹⁴Thế là nhà vua ra lệnh cho điều đó phải được làm như vậy; và một sắc-lệnh được ban-hành trong Su-sơ, và 10 con trai của Ha-man bị treo lên. ¹⁵Rồi dân Giu-đa ở trong Su-sơ cũng tụ họp vào ngày thứ mười-bốn của tháng A-đa và giết 300 người tại Su-sơ, nhưng họ chẳng tra tay của họ vào sự cướp-bóc.

¹⁶Bấy giờ số dân Giu-đa còn lại trong các tỉnh của nhà vua nhóm lại để bảo-vệ sinh-mạng của họ, phóng-thích họ khỏi những kẻ ghét họ, và giết 75 ngàn người trong số những kẻ ghét mình; nhưng họ đã chẳng tra tay họ vào sự cướp-bóc. ¹⁷*Việc này được làm xong* vào ngày thứ mười-ba của tháng A-đa, và vào ngày thứ mười-bốn họ nghỉ và làm nó thành một ngày tiệc tùng và mừng-rỡ.

Lễ Pua-riêm được thiết-lập (9.18-9.32)

¹⁸Nhưng dân Giu-đa ở trong Su-sơ nhóm lại vào ngày thứ mười-ba và thứ mười-bốn cùng một tháng ấy, và họ nghỉ vào ngày thứ mười-lăm và làm nó thành một ngày tiệc tùng và mừng-rỡ. ¹⁹Bởi vậy dân Giu-đa ở các vùng hương-thôn, là những kẻ sống trong các thị-trấn hương-thôn, lập ngày thứ mười-bốn của tháng A-đa thành một ngày vui-mừng và tiệc tùng và một ngày tốt-lành và gửi cho lẫn nhau các phần *thức-ăn*.

²⁰Đoạn Mạc-đô-chê ghi lại các biến-cổ này, và ông gửi

các lá thư cho tất cả dân Giu-đa ở trong tất cả các tỉnh của vua A-suê-ru, cả gần lẫn xa, ²¹buộc họ phải tổ-chức lễ ngày thứ mười-bốn của tháng A-đa và ngày thứ mười-lăm của cùng tháng ấy hằng năm, ²²vì vào các ngày đó dân Giu-đa phóng-thích họ khỏi những kẻ thù của họ, và chính là tháng mà đau-khó đổi thành mừng-rỡ và khốc-than thành một ngày tốt-lành cho họ, và rằng họ phải lập chúng làm các ngày tiệc tùng, mừng-rỡ, và gửi những phần *thức-ăn* cho lẫn nhau và quà cho những người nghèo. ²³Như vậy dân Giu-đa quyết làm điều họ đã khởi-sự làm, và điều Mạc-đô-chê đã viết cho họ. ²⁴Vì Ha-man con trai của Ham-mê-đa-tha, người A-gát, cừu-dịch của tất cả dân Giu-đa, đã âm-muru chống lại dân Giu-đa để diệt họ, và đã bỏ Phu-rơ, đó là lá thắm, để phá-rối họ và hủy-diệt họ. ²⁵Nhưng khi việc ấy được nhà vua lưu-ý, vua ra lệnh bằng thư rằng âm-muru độc-ác của hắn mà hắn đã nghĩ ra để chống lại dân Giu-đa, phải trở lại trên chính đầu hắn, và rằng hắn và những con trai của hắn phải bị treo trên những giá treo cổ. ²⁶Bởi vậy họ gọi các ngày đó là Phu-rim theo tên Phu-rơ. Và bởi có các lời chỉ-dạy trong lá thư này, cả điều họ đã thấy có liên-quan với việc này lần điều đã xảy đến cho họ, ²⁷dân Giu-đa thiết-lập và nhận thành một tục-lệ cho chính họ, cho con cháu của họ, và cho tất cả những ai liên-kết với họ, để họ không quên kỷ niệm 2 ngày này theo quy-tắc của họ, và theo thời-điểm đã định của họ hằng năm. ²⁸Vì vậy 2 ngày này được nhớ đến và được kỷ niệm suốt mọi thế-hệ, mọi gia-đình, mọi tỉnh, và mọi thành; và các ngày Pua-riêm này không được bỏ-bê ở giữa dân Giu-đa, nếu không, ký ức về chúng phai-mờ khỏi dòng-dõi họ.

²⁹Đoạn Hoàng-hậu Ê-xơ-tê, con gái A-bi-hai, với Mạc-đô-chê người Giu-đa, viết với thẩm-quyền trọn- vẹn để xác-nhận lá thư thứ hai này về Pua-riêm. ³⁰Và ông gửi các lá thư cho tất cả dân Giu-đa, tới 127 tỉnh thuộc vương-quốc A-suê-ru, ấy là các lời bình-an và lẽ thật, ³¹để thiết-lập các ngày Pua-riêm này vào các thời-điểm chỉ-định, đúng như Mạc-đô-chê người Giu-đa và Hoàng-hậu Ê-xơ-tê đã thiết-lập cho họ, và đúng như họ đã thiết-lập cho chính họ và cho con cháu của họ với các lời chỉ-dạy về các thời-điểm của họ để họ kiêng-ăn và than-khóc. ³²Và mạng-lệnh của Ê-xơ-tê thiết-lập các tục-lệ này về Pua-riêm, và nó được viết vào sách này.

Sự cao-trọng của Mạc-đô-chê (10.1-10.3)

10¹Bấy giờ Vua A-suê-ru bắt triều công trên nội địa và trên miền duyên-hải. ²Và tất cả các sự thành đạt thuộc quyền-thế và sức mạnh của vua, cùng toàn bộ chi tiết về sự cao-trọng của Mạc-đô-chê, mà nhà vua đã thăng tiến cho ông, chúng há chẳng được viết trong Sách Sử-ký các Vua Mê-đi và Phe-rơ-sơ ư? ³Vì Mạc-đô-chê người Giu-đa ở bậc nhì chỉ sau Vua A-suê-ru và được cao trọng ở giữa vòng dân Giu-đa, và trong sự được lòng của số đông họ-hàng của ông, là người tìm điều tốt-lành cho dân-tộc mình, và người nói vì sự an-lạc của cả quốc-gia mình.